не може да бѫде. Апостолъ Павелъ ни извѣсти начинъ-тъ чрѣзъ дꙋмы-ты на неговѫ-тѫ молитвѫ, като каза въ днешнїѧ-тъ четенъ апостолъ: Я Богъ да ви даде да мыслите сѫщо-то, то есть да имате сѫщо-то мнѣнїе по Хрїста и тогыва смы едно, тогыва сичкы-ты оуста, като отъ едни само оуста принасѧть едно славословїе на нераздѣлнѫ-тѫ дьржавѫ отъ триупостасно-то божество.

Нъ защо Іисꙋсъ Хрїстосъ сѧ моли съ толкози оусьрдїе и топлотѫ за това единомыслїе и съгласїе наше? Защо-то съгласїе-то е изворъ, отъ който извира любовь-та, и основа, въ коѩ-то сѧ основава любовь-та, коѩ-то е испълненїе-то на законъ-тъ, и отъ коѩ-то завысва сичкый законъ и пророцити 1). Кога-то наши-ты мнѣнїѧ сѫ съгласны, то есть, кога-то онова, кое-то азъ мыслѩ чи е истинно и праведно, сѫщо-то и ты имашь за истинно и праведно, тогыва това единомыслїе съединава наши-ты сьрдца и щенїѧ, и това ражда по междꙋ ни истиннѫ-тѫ и искреннѫ любовь; а кога-то това, което азъ мыслѩ за истинно и полезно, ты го имашь за лъжовно и врѣдително, тогыва не смы съгласни въ мнѣнїѧ-та си, и това несъгласїе по междꙋ ни ражда и щенїѧ противны и отъ това произхождать разногласїѧ, прѣпирны, каранїѧ-та, омразы, които изсꙋшавать богоугодны-ты отрасли отъ любовь-тѫ.

Толкози ереси (отцѣпленїѧ), кои-то срѣщамы въ Історїѩ-тѫ, сѫ произлѣзли отъ несъгласїе-то на мнѣнїѧ-та: Арїй има свое особно мнѣнїе за Хрїста развращенно и богохꙋлително, чи Іисꙋсъ Хрїстосъ не е единосꙋщенъ съ Отца. Македонїй вѣрва чи Дꙋхъ Святый е творенїе, дорꙋ общо-то и Апостолско мнѣнїе е чи Дꙋхъ Святый е Богъ. Савеллїй има свое особно мнѣнїе за Святѫ-Троицѫ чи е едно Божество и едно лице, а има три имена, дорꙋ обща-та и отъ Бога даденнѫ-тѫ догмѫ е чи Святѫ-Тройцѫ е едно Божество въ три ѵпостасы. Аполлинарїй безꙋмно вѣрваше чи сынъ Божїй, като сѧ въплъти, само человѣческо тѣло въспрїе, а не и дꙋшѩ, слѣдователно бѣше бездꙋшенъ, дорꙋ благочестиви-ти едногласно вѣрвать чи сынъ и слово Божїе, като сѧ въплъти въспрїе сичко-то человѣческо естество, т. е. и дꙋшѩ и тѣло. Несторїй отъ дїаволскѫ гордость проповѣдваше и вѣрваше чи Прѣсвятаѩ Дѣва Марїѧ е Хрїстородица, дорꙋ всичкы-ти православни едногласно вѣрвамы чи всесвятаѩ Дѣва, коѩ-то роди Сына Божїѧ е Божїѧ матерь и Богородица. И въобще всичкы-ти еретици покрꙋсахѫ общо-то и свято вѣрванїе и мнѣнїе на благочестивы-ты, и вѣрвахѫ свои чюдовиты и богꙋпротивны мнѣнїѧ отъ кои-то изчезна любовь-та отъ сьрдца-та имъ и причинихѫ толкози гоненїѧ и злощастїѧ на человѣчество-то, както гы срѣща, кой-то прочита черковнѫ-тѫ Історїѩ.

Заради това и Апостолъ Павелъ, за да ны подкани да испълнѧмы негово-то спасително поржчванїе дава ни за примѣръ Іисꙋса Хрїста, кой-то притьрпе сичкы-ты порꙋганїѧ и мѫкы за наше-то спасенїе. Іꙋдеи-ти го псꙋватъ и мꙋ дꙋмать, ты имашь бѣсъ въ себе си, а той кротко гы поучава и съвѣтꙋва 2). Да ли правимъ и мы тѫй, като ны псꙋвать и оукорѧвать? Горко намъ! Фарисеи-ти го наклеветавать и казвать, чи Іисꙋсъ пѫди дїаволы-ты отъ Хора-та съ силѫ-тѫ на Веелзевꙋла началникъ-тъ на дїаволы-ты, а той кротко имъ разправа, за да гы извади отъ това завлꙋждѣнїе 3). Дали и мы тѫй сѧ отнасѧмы къмъ клѣветници-ты си? Тѣжко намъ! Мы имъ копаемъ по-дълбокъ трапъ! Іꙋда Искаритскый прѣдава Іисꙋса на смьрть, а той, като го виде чи иде и знаѩше, защо иде, каза мꙋ: „Прїѧтелю защо идешь?“ 4) Тѫй ли прїемамы и мы прѣдатели-ты си? Сѫдници-ти го осѫждать безъ правдѫ, войни-ти мꙋ сѧ подсмивать, народы-тѣ го плюе и плѣсва, а той сѧ моли Богꙋ и дꙋма: „Отче, прости гы, защо не знаѩть що правѩть.“ 5) Я мы и еднѫ горчивѫ рѣчь неможемъ да притьрпимъ!

1) 1 Коринѳ. 1 10. 2) Іоан. гл. 8 ст. 48. 3) Матѳ. 12 24. 4) Матѳ. 26 50. 5) Лук. 24 34.